

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL

Un an . . . . . 150 Lei
Pe jumătate . . . . . 75 Lei
In străinătate . . . . . 300 Lei

lese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Trăiască România Mare!...

1 Decembrie 1918—1 Decembrie 1933. — Cincisprezece ani de la Unirea Ardealului cu Patria-Mamă

de **EUGENIU**

Ca o urmare firească, după atâtea veacuri de suferință și martiraj a nedreptățitului popor român din Ardeal, trebuia să vină înfățișat și ziua mult dorită, ziua bucuriei, — ziua libertății Ardealului — ziua unirii tuturor românilor într'un singur stat.

Cincisprezece ani s'au scurs, de când peste o sută de mii de români, adunați în Alba-Iulia din toate colțurile Transilvaniei, așteptat-au vestea cea mare a Unirii Ardealului cu Patria mamă. În ziua de 1 Decembrie 1918 adunarea votă alipirea teritoriilor locuite de Românii de peste Carpați, cu România.

În același timp, la București P. S. Lor Episcopii I. Hossu și E. M. Cristea, dnii Vaida-Voevod, și V. Goldiș — delegațiunea transilvăneană — precum și o delegațiune a ofițerilor ardeleni, prezentau Regelui Ferdinand I, în sala Trofului, actul de unire.

Zi însemnată. Va rămâne pururea neștearsă în istoria poporului Român această zi de 1 Decembrie 1917, căci ea ne-a dăruit cece am dorit de atâta timp: libertatea națională și unirea într'un singur stat.

Azi, când din nou vecinii noștri din spre apus, cer stăruitor revizuirea granițelor, vegherea noastră a Românilor, trebuie să fie mai mare. Focul dragostei față de Patrie, cu care au luptat atâția eroi ce și-au vărsat sângele și și-au dat chiar viața, trebuie să fie viu, încă în suflitele noastre.

Jertfa sângelui lor, ce a udat glia strămoșească, ne strigă și azi: Sus inima!..

Ca vrednici urmași ai acelora, ce au suferit pentru ideea națională, pentru desrobirea noastră și care n'au pregetat a-și da chiar viața pentru Patrie, trebuie să le păstrăm amintire vie în sufletul nostru și, din când în când, să zicem o rugăciune pentru suflitele lor.

Suntem fericiți, că azi putem ră-

sufli ușurați de lanțul îngâmfatului popor maghiar; însă fericirea noastră trebuie să o datorăm acelor, ce au știut să-și pună trupul și sufletul pentru cauza libertății noastre.

Recunoștința le datorăm, eroilor și martirilor, ce s'au jertfit pentru întregirea neamului.

Azi, când serbăm cu bucurie împlinirea a cincisprezece ani, dela Unirea Ardealului; când sufletul nostru trebuie să fie pătruns de iubirea datoriei și a tot ce avem mai scump, libertatea noastră națională: împlețiți o cunună mică de flori, fii ai României: și o punți cu tot dragul pe mormântul eroilor, ce și-au dat viața pentru fericirea noastră.

Jertfa celor peste opt sute de mii de eroi pieriți în cel mai mare războiul ce l-a cunoscut lumea — războiul mondial — nu putea să nu aducă înfățișarea României Mari.

Gândul acestei jertfe trebuie să ne trezească din amorțeala în care suntem. Iar vecinilor neastâmpărați din spre apus, cari cer mereu revizuirea granițelor, și căror noi încă le-am făcut bine, scăpându-i de sub mâna bolșevică a aventurierului evreu Bela Kun, ar trebui să le amintim, că drumul Budapestei ne e cunoscut.

Ardealul e al nostru, zică cine ce va vrea. Suferințele de o mie de ani, îndurate de moșii și strămoșii, noștri ne-au adus această unire. Căci glasul sângelui și al lacrimilor, ce au udat brazda strămoșească nu putea, să nu plămădească în sânul ei acel colț verde al redșteptării naționale; până când într'o zi crescut mare să izbucnească, cu putere din pământ, cerând cu toții desrobirea tuturor și unirea pe veci într'un singur stat.

Această zi merită pentru desrobirea Ardealului a fost 1 Decembrie 1918; ziua în care Ardealul și-a scuturat jugul robiei, unindu-se cu Patria Mamă.

Visul de atâția ani s'a împlinit.

Sus inima!... azi, când sărbătorim unirea Ardealului; când, pe plaiurile munților albaștri ai Carpaților, și de o parte și de alta, răsună în voie doina românească; azi, când glia pământului e lucrată liber; azi, când sărbătorim împlinirea a cincisprezece ani dela aceea mare zi; înlăturând micile neajunsuri ale zilei, ridicați glasuri de bucurie, strigând din tot sufletul:

Trăiască România Mare pe veci unită!...

Omul harnic, harnic rămâne până la moarte. Înainte cu o lună a murit, la Paris, doctorul Roux, cel care a găsit leacul împotriva difteriei. El a fost un om foarte harnic și muncitor, care, fiindcă pe patul de moarte nu mai putea lucra, a spus către un alt doctor care a venit să-l vadă: „Nu moartea e grozavă, ci boala. Adevărata moarte nu începe atunci când încetezi să trăiești, ci atunci când încetezi să trăiești cu folos, muncind pentru alții”.

Recursul lui Seletzki a fost respins. După peste o săptămână de desbateri continue, Curtea Superioară de justiție militară a respins recursul lui Seletzki, a celui reprezentant a fabricelor Skoda din Cehoslovacia care a fost osândit la 5 ani de închisoare. Advocații lui Seletzki au atacat acum această osândă la Inalta Curte de Casație, pe baza că nu judecătorii militare, ci cele civile ar fi trebuit să judece procesul lui Seletzki. Să vedem, ce va răspunde Inalta Curte de Casație.

Limbă Internațională. E vorba de o limbă în care să se înțeleagă toate popoarele pământului. Astăzi limba aceasta este cea franțuzească, fiind ea cea mai elegantă și una dintre cele mai frumoase. Celelalte popoare însă, și anume mai ales Englezii, Italianii și Germanii sunt de părerea că și limba lor ar putea fi și deveni limbă internațională. Alții apoi sunt de părerea că să se facă o limbă nouă anume pentru acest scop. O astfel de limbă ar fi așa-numita „esperanto” și „novial”. O seamă de învățați se luptă însă din greu să facă limbă internațională limba latină, adică limba strămoșilor noștri, care a și fost pe vremuri limbă internațională, adică vorbită de toate popoarele pământului, până pe la jumătatea veacului trecut. Societatea acestor oameni se numește „Societas Latina” și se află la München în Germania.

Hristos pe drumurile Palestinei

Evangelhia din Dumineca XIV. după Înălțarea sfintei Cruci (Luca 18, 35—43) începe cu: *»In vremea aceea s'a apropiat Isus de Ierihon«*. Tot meru ni-l înfățișează evanghelia pe drumurile Palestinei, mergând dintr'un oraș într'altul, predicând evanghelia și vindecând bolnavii și neputincioșii și orbii și schilavii, fiindcă-i *»era milă de popor«*. (Marcu 8, 2).

Domnului nostru Isus Hristos îi plăcea viața de pe drumurile Palestinei și iubea oamenii de pe drumuri.

Era pururea pe drumuri, nu ca să scape de lucru, ci tocmai ca să-și găsească de lucru, pentru că el era păstorul cel bun, care umbla după oile cele rătăcite ale lui Israel; pentru că el era agitatorul care căuta să trezească inimele oamenilor și să le îndrepte spre ceruri; pentru că el era cuceitorul, care voia să întemeieze împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

De multeori mergea singur, alte ori înconjurat de apostoli și de învățacei și de atâtea ori înconjurat de mulțimea poporului. Uneori este sămănător al cuvântului lui Dumnezeu, chemând pe Andrei și pe Ioan și pe Filip și pe Matei la apostolie. Altădată merge obosit la fântână, unde trezește conștiința adormită a muierei samaritene. Iarș de alteori îmbărbătează, mergând pe cale, sufletele desnădăjduite ale învățăcelor cari mergeau spre Emaus. Și pe câți alții n'o mai fi îmbărbătat și

luminat el, cecace nu se află descris în sf. Scriptură, căci *»a umblat făcând bine«*, după cum ni-se spune în Faptele Apostolilor (10, 38).

După cum se adună astăzi mii și mii de credincioși și se înșirue pe amândouă părțile străzii din Lourdes pe care trec preoții purtând Sfânta Cuminecătură, în-tocmai așa să vă închipuiți că se înșiruiu bolnavii și pe drumurile Palestinei, când știau că merge învățătorul din Ierusalim la Ierihon, ori la Betania ori la Capernaum ori în altă parte. Și aproape totdeauna se vindeca câte unul de câte o boală grozavă, și după aceea trecerea lui pe cale era un adevărat triumf.

Să nu credeți însă că, în vremea aceea, drumurile erau ca cele de astăzi. Erau nepietruite și desfundate, așa încât abia se puteau întrebuița, și mai era, ca și astăzi, soarele cel cald al Palestinei, așa că nu era atât de ușor a face o călătorie în vremea aceea. Greutățile erau foarte mari, Isus însă nu le băga în seamă ci *»a umblat făcând bine și vindecând pe toți cei împresurați de diavolul«*. (Faptele Apostolilor 10, 38).

Lui Isus îi mai plăcea călătoria și pentru că era îndrăgostit de natură și pentru că privea lumea aceasta drept o mare biserică a Tatălui său. Era prieten cu plantele, cu animalele, cu păsările, cu marea, cu fulgerile și trăsnetele, cu furtunile, pentru că prin toate acestea se preamăria Tatăl său cel din ceruri.

Isus iubea însă drumurile din Palestina, mai ales *»pentru oamenii pe cari îi afla acolo«*.

Afla adică pe drumuri oameni fără căpătâin cari n'aveau unde se ocroti și cari rătăceau dintr'un oraș într'altul. El vedea în acești oameni ceva asemănător cu soarta sa. Ori nu a trebuit să fugă cu el mamă-sa în Egipt încă pe când era copil mic? Ori nu a spus și el despre sine că Fiul omului n'are unde-și pleca capul?

Afla pe drumuri cerșitori, oameni săraci și bolnavi, orbi, șchiopi, plini de tot felul de bube, ca vai de capul lor. Și-i plăceau acești oameni, tocmai fiindcă erau părăsiți de toată lumea, gândindu-se la sine, care și el era părăsit, nebagat în seamă, infometat și insetat, desprețuit de cei bogați și îngâmfați. La acești oameni ai nimănui s'a gândit el când a osădit pe cei bogați și a proslăvit și ridicat pe cei săraci.

La aceștia s'a gândit el, când a spus: *»Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați, și eu vă voi odihni pe voi«*. (Matei 11, 28). La aceștia s'a gândit el, când a spus asemănarea despre bogatul cel fără de milă și despre Lazar cel sărac. Și tot la ei s'a gândit când, deschizând cartea lui Isaia prorocul, a citit din ea: *»Spiritul Domnului peste mine, pentru că m'a uns, bine a vestit săracilor m'a trimis, a tămădui pe cei zdrobiți la inimă, a propovădui robilor slobozire și orbilor vedere, a slobozi pe cei sfărmași întru ușurare«*. (Luca 4, 18).

Pe drumuri se mai aflau apoi și vagabonzi și tăcători de rele. La aceștia s'o fi gândit Mântuitorul când a spus: *»Nu trebuie sântoșilor doftor ci bolnavilor... Căci nu am venit să chem pe cei drepti ci pe cei păcătoși la pocăință«*. (Matei 9, 12—13). El nu vedea în ei drojdia societății, ci frați rătăciți, de aceea l-au și acuzat fariseii și cărturarii zicând: *»acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei«*. (Luca 15, 2).

Niciodată n'a trăit om în această lume, care să fi urit atât de mult păcatul și să fi avut totuș atâta dragoste și simpatie față de păcătoși. Cum o primește pe Magdalena, cu toate că bine știe că toți comenseni îl vorbesc de rău pentru această. Cum îl apără pe Zaheiu când lumea îl osăndește! Și cum îl iartă pe tâlharul cel dea dreapta, cu toate că acela-și merita soarta! Ce milă și ce bunătate a trebuit să se reoglindească din ochii lui, când, cu o singură privire, a fost în stare să-l pocăiască pe acest mare tâlhar! Ce privire

Foiața „UNIRII POPORULUI“

Preacurata Fecioară și fericita Bernadeta

Fapte și întâmplări de acum șaptezecișicinci de ani

de **Ștefan B. Dragu**
teolog, Strassbourg

La poalele Pyreneilor, în muntele Massabielle-lui, în țara Francezului, se găsește orașul minunilor Lourdes. Dela un capăt la altul al pământului tot natul știe că în această localitate se face, an de an, mulțime mare de pelerinage. Din toate colțurile pământului, creștinii aleargă la stâncă din Lourdes, căci Preacurata Fecioară, mama noastră cea cerească, aici, mai mult ca ori și unde, își arată iubirea sa de mamă față de fiii săi.

În anul 1858, la patru ani după ce sf. Părinte Papa Pius al IX-lea, a definit, că sfânta Fecioară Maria a fost zămislită fără de păcat, trăia în acest oraș o familie simplă, sărăcieasă și fără vază. Intreaga familie număra abia 6 membrii. Copila cea mai mare Bernadeta, slăbuță, fără școală, născută din părinții Francisc Soubirous, morar, și Ludovica Castrot, femeie cinstită și creștină adevărată, avea doar 14 anișori.

În ziua de 11 Februarie a aceluiaș an, Bernadeta Soubirous și sora sa Maria și cu ele vecina lor Ioana Abadie, plecară pe marginea râului Gave, să aducă găteje de foc dela

poalele stâncii Massabielle. Până când sora sa Maria și prietina lor Ioana strângeau crengi uscate deasupra stâncii, Bernadeta în acest timp aude în jurul ei un zgomot ușor de un vânt lin de primăvară. Ea ridică capul, se uită înaintea ei, și o privește ne mai văzută îi izbește privirea. În scorbitura stâncii apărură, în mijlocul unei lumini supraomenească, o femeie de o strălucire neasemuită. Era neprihănită Fecioară, Preasfânta Marla, mama lui Dumnezeu. Apariția cercască a ținut un sfert de ceas, când sf. Fecioară se făcu nevăzută. Celelalte două copile văzură pe Bernadeta în genunchi în fața stâncii, însă, cuprinse cu lucrul lor, nu o băgară în seamă. Bernadeta povesti cele văzute tovarășelor sale. Acestea, la rândul lor, tălmăciră cele auzite părinților or, cari de frică să nu i-se întâmple ceva rău copiile, căși era așa de amărită și fără putere, le opriră să mai meargă la stâncă eu arătarea cerească.

Câteva zile trecură dela întâmplarea minunată. Într'o Duminecă Bernadeta, venind dela sf. Liturghie, rugă pe sora sa Maria și prietina lor Ioana, să stăruiască pe lângă mama sa, să le îngăduie de a se reîntoarce la stâncă Massabielle. Luară chiar hotărîrea ea să ieie cu ele apa sfințită; și în momentul când viziunea se va arăta, mica Bernadeta să arunce apă sfințită, zicând: *»Dacă Tu vii dela Dumnezeu, apropie-te; dacă vii dela Demon, pleacă«*. Mama lor, după multe stăruințe, se lăsă înduplecată, băgându-le în cap, să fie cu minte și să nu zăbovească mult.

Micul grup se îndreptă atunci spre biserică, unde făcu o mică rugăciune și, luând apă sfințită, luă drumul spre stâncă. Ajunse la locul obișnuit, se cufundară toate în rugăciune, recitând rozariul. Deodată fața Bernadetei se umplu de bucurie și întorcându-se spre prietenele sale, exclamă: *»Priviți, iată-oi! Inșă, durere, prietenele sale nu vedeau nimic«*.

Atunci Bernadeta, luând apa sfințită, stropi viziunea cerească, spunând: *»Dacă Tu vii dela Dumnezeu, apropie-te«*. Sfânta Fecioară, la auzul acestor cuvinte, se inclină de mai multeori și un zâmbet nevinovat se răspădea pe buzele-i sfinte. Immediat apoi mica Bernadeta avu tăria să spună: *»Dacă vii dela Demon, pleacă«*. După aceea copila se așeză din nou în genunchi și continuă a spune rozariul, pe care sf. Fecioară îl asculta, lăsând Ea înșeși să alunece între degetele sale rozariul său. La sfârșitul rugăciunii apariția cerească se făcu nevăzută. Apoi micul grup se reîntoarce la ale sale, iar vestea despre aparițiile cerești dela stâncă începu să se răspândească în tot orașul.

În aceeași zi lume multă se grăbea spre a se informa dacă e adevărată vestea, că ea ar fi văzut pe Preacurata? Mulți o sfătuiu, la răspunsurile clare și sigure ce le dădea Bernadeta asupra viziunii, să întrebe, cine e și cum se numește aceea Doamnă, care apare în deschizătura stâncii. Să-i deie cele de lipă ca să-și pună numele și dorința pe hârtie.

a trebuit să aibă când cu o singură scîmpire din ochi l-a făcut pe Petru ca să plîngă cu amar, iar pe Zahciu să-și dea jumătate din averea sa săracilor!

Fericite drumurile pe cari le-a umblat și fericiți drumetii pe cari i-a vindecat, acest mare agitator și revoluționar al sufletelor!

Să privim astfel la Isus, să ne dăm rim tot mai bine asupra acestui atât de mare om și Dumnezeu, și să începem a-l iubi tot mai mult, fiindcă, să mă credeți, o merită, atât ca om cât și ca Dumnezeu. Numai studiindu-l bine, îl vom putea iubi mult, tot mai mult, până la măsura care se cuvine.

Părintele Iuliu

Frig mare și căldură mare, în aceeași zi și în aceeași țară. Într-una din zilele trecute în Anglia a fost un vînt foarte mare, care era cât se poate de cald, cum nu s'a mai pomenit din anul 1894 în Anglia, pe această vreme. Pe de altă parte pe fîrmei opus al Oceanului, și anume la New-York, domnea un frig îngrozitor, orașele din jur fiind acoperite cu un strat gros de zăpadă. Mai mult, pe coastele răsăritene ale Americii de Nord, au murit peste osută de persoane, de frig. În aceeași vreme pe coastele apusene ale Americii de Nord au murit câteva persoane, de căldură.

Moartea unui miliardar, fiindcă era prea încrezut. Zilele trecute a murit, într-o nenorocire de automobil, pentru care era el de vină, miliardarul American William K. Vanderbilt, în vîrstă de abia 27 ani. Îi plăcea foarte mult să cărmulască automobilul și-l mîna cu repeziune de peste 100 kilometri pe oră. Așa a făcut și zilele trecute, când apoi s'a lăsat de un autobuz care ducea poame, cu atîta putere încît automobilul s'a sfărîmat, iar el a fost aruncat la 10 metri, cu atîta putere și atîta de nefericit, încît a murit după câteva ore de chinuri. Averea lui era de mai multe miliarde de dolari.

De aici înainte sf. Fecioară, ori de cîteori voia să vadă la stîncă pe copilă, întotdeauna îi trimitea un gând lăuntric, care o atrăgea oarecum spre stîncă.

Cum însă, în ziua de Joi 18 Februarie, Bernadeta se simțea atrasă spre stîncă, ceru voie părinților să-i îngăduie să meargă, și ei să învoiară repede. Deci, în dimineața zilei, după ce a asultat dumnezeiasca slujbă, luă drumul spre stîncă. Ajunsă la stîncă, împreună cu alte însoțitoare, ea se așeză în genunchi și, ținînd rozariul în mînă, începuse reciteze, boabă după boabă, avînd privirea ațintită spre locul unde se arăta viziunea cerească. Când deodată o voce dulce curmă tăcerea tainică și sf. Fecioară făcu semn copilei să se apropie. Femeile cari veniseră cu Bernadeta, țineau câte o luminare aprinsă în mînă, și îngemunehiau înaintea stîncei, recitau și ele rozariul, urmărind cu mult interes tot ce se petrecea înaintea lor. Atunci Bernadeta se apropie de stîncă și vru să deie apariției cerneală, peană și hîrtie, ca să-și scrie numele și ce dorește. Însă cum ea nu ajungea la înălțimea unde era apariția, îndrăzni s'o întrebe: „Doamnă, dacă aveți ceva să-mi comunicați, aveți bunătatea să-mi scrieți, cine sunteți și ce doriți”. La această întrebare copilărească sf. Fecioară răspunse: „Ceeace am să-ți spun, n'am lipsă să scriu. Fă-mi numai plăcerea și vino timp de 15 zile dearamdă”. „Vă îngăduiesc”, fu răspunsul copilei. În semn de mulțumire apariția cerească adăugă: „Iar eu îți îngăduiesc

Ce este mai nou în politică

Guvernul făgăduiește alegeri libere — Noul șef al partidului național-tărănesc — Gardiștii de fier ai d-lui Codreanu au și ajuns la cuțite cu guvernul — În străinătate ungerii scormonesc într-una „revizionismul” — Francezii au mai schimbat un guvern

În politica din lăuntru a țării noastre, azi, în chip firesc, nimic nu poate lega mai mult luarea aminte a cetățenilor decât alegerile apropiate. La 20 Decembrie vom avea alegerile de deputați, iar în zilele următoare alegerile de senatori. Și acestea alegeri dau călduri și sus, la partidul dela guvern, și la celelalte taberi politice. Guvernul trebuie să-și scoată din urne porția lui de majoritate, căci altfel nu poate cărmui, iar partidele din opoziție (potrivnicii) se silesc să-i rupă cât mai mulți deputați și senatori, spre a-i face zilele fripte, că așa-i politica, luptă necurmată între cei cari vreau să fericească țara, fiecare după convingerile și planurile sale.

La fața alegerilor cari se apropie, guvernul a declarat, că nu va pune nici o piedică, nu va îngădui nici o ilegalitate, ca cetățenii să-și poată arăta liberi voința. Toate partidele de ordine, adică acelea cari țin seamă de legi și de lupta cu arme drepte, fățișe, vor putea să-și facă nestăgherite propagandă lor, vor putea să țină adunări, să vorbească alegătorilor, să-i lumineze cum vor pofti, numai să nu-i îndemne la tulburări și la porniri cari ar primejdi statul.

Acestea făgăduieli sunt foarte frumoase

și cuminte plătuite. Ele au bun răsnet și dacă vor fi cu adevărat împlinite, guvernul va avea un mare merit. Însă partidele din impotrivire, ea în fața tuturor măsurilor de putere, sunt bănuitoare și se tem, să nu fie asuprite. Căci zic acestea, e ușor să făgăduiești când ai puterea în mînă, dar e mai greu pentru cel ce se poate sprijini numai pe puterile lui.

În orice caz, liberalii dela guvern au foarte mulți potrivnici și destul de tari. Georgiștii dau flăcări de ciudă contra d-lui Duca și a oamenilor săi, cari le-au luat puterea, pe care o credeau că li-se cade lor. Partidul național-tărănist, scos dela cărmă când n-ai nu se aștepta la așa ceva, însă nu va așterne flori în calea candidaților liberali. Și, precum se vede, d. Iuliu Maniu are mare putere între alegători. Din partidul național-tărănesc, care tot în d. Maniu se sprijină mai mult, nu s'au vestit „fripturiști”, cum se întâmplă adeseori cu prilejul schimbărilor de guvern. Apoi d. Duca și partidul său, și-au găsit un mare potrivnic în d. Goga, care îi face o aspră opoziție. Ce să mai zicem despre „Gardiștii de fier”, cari au și început să-i facă zile grele guvernului, măcară abia s'au depus capetele de listă ale candidaților la alegeri.

Singur d. Iorga se declară mulțumit cu

de a te face fericită nu în lumea aceasta, ci în cealaltă”. Cele ce erau de față, neliniștite dacă pot veni cu Bernadeta, o rugă pe Bernadeta s'o întrebe pe Preacurata, dacă pot veni la ele. Sf. Fecioară spuse copilei: „Ete pot veni cu tine, ele și alții încă. Dorese să vadă aici cât mai mulți”. Și cu acestea cuvinte Ea dispăru.

La întoarcerea sa acasă, mica copilă fu silită să spună părinților făgăduiala pe care ea a făcut-o, de a merge 15 zile dearamdă la stîncă cu apariția cerească. Vestea aceasta se răspândi ca fulgerul în toată regiunea Pireneilor de jos. Așa încît în ziua următoare peste o sută de persoane se aflau deja în stîncă, când Bernadeta sosi. Iar în ziua următoare, numărul se urcă la 500 de persoane. Socoata atîna și mai multe mii în dimineața Duminecii ce urma.

În această Duminecă de 21 Februarie, prima din postul mare, o mulțime nenumerată se adunase la stîncă, așteptând pe Bernadeta. Era vremea când copila obișnuia să vină, și într'adevăr Bernadeta, îmbrăcată în haina sărăcăcioasă, sosi, însoțită de mama sa. Lumea se dădu la o parte, pentru a le face loc să se apropie de stîncă. Copila se așeză numai deasupra în genunchi și începuse să se roage. Câteva clipe mai târziu sf. Fecioară se arătă, avînd înfațierea ca și cum cu privirea sa într'o secundă ar fi parcurs tot pămîntul, îndreptându-o apoi, plină de durere, spre Bernadeta.

„Ce aveți? Ce e de făcut?”, murmură copilă.

„Roagă-te pentru cei păcătoși”, fu răspunsul Mamei noastre cerești.

După ce sf. Fecioară și-a spus dorința sa fierbinte, se făcu nevăzută. Bernadeta, care tot timpul aparițiilor cerești cădea în extaz, își redobîndi iarăși starea obișnuită, luînd drumul spre casă. Mulțimea, rînd pe rînd, se risipi, întorcându-se la ale sale.

În timpul acesta oficialitățile din județ, încredințată poliția din Lourdes să cerceteze amănunțit toată povestea dela stîncă. Deci imediat după ieșirea dela vecernie, încă în aceeași Duminecă, Bernadeta fu chemată la poliție. Comisarul de poliție porunci copilei să povestească din fir în păr tot cease a văzut la stîncă. Bernadeta, liniștită, fără grabă, povesti clar și drept tot cease ea vede la stîncă. Atunci comisarul i-a poruncit, atât ei cât și tatălui ei, să nu mai meargă la locul acela, căci îi bagă la închisoare.

În ziua următoare fericita vizionară a fost trimisă la școală. La amiază, când ea se întorcea spre casă, o putere nevăzută se înstăpîni de ea dintr'odată și toată ființa sa trupească se simți atrasă spre stîncă. Puterea nevăzută care a cuprins-o, îi arătă drumul datoriei, dovedindu-i că mai înainte de toate trebuia să se supună și să țină făgăduințele făcute viziunii cerești.

Lume multă se găsea la stîncă. Bernadeta, ea de obicei, ingenunehia și începuse să

aducerea la guvern a dlui Duca, poate fiindcă și d-sa singur de liberali a fost sprijinit mai cu putere, în trecut, de „tehnicieni“.

Așa stând lucrurile, alegerile cari se apropie, vor fi o mare măsurare, asupra căreia, deosebită, este greu a face o prognoză. Până acum încă nici nu s'au putut lămurii bine puterile taberelor, că încă n'au început numărările și propaganda cea mare. Alegătorii, deosebită, ascultă și așteaptă. Făgăduielile îi cam lasă reci și nu se lasă la târg. Până la 20 Decembrie mai este mult și oamenii au vreme.

După căderea guvernului Vaida, lumea s'ar fi așteptat poate, ca partidul național-tărănesc să rămână puțin cam abătut și slăbit, cum se întâmplă totdeauna la plecări iuți dela putere. Se mai vorbea și de anumite neînțelegeri între conducători. Însă lucrurile, prin mergerea la București a dlui Iuliu Maniu, la adunarea de fruntași din 21 Noembrie, s'au lămurit mai bine de cum proceau dușmanii partidului. Alegerea noului șef al partidului național-tărănesc, după dimisia dela conducere a dlui Vaida-Voevod, s'a făcut foarte neted și cu învoirea tuturor. Chiar și ardelenii, cari ar fi avut ceva de zis contra apropiatei conduceri din trecut, la dorința dlui Maniu au votat toți cu d. Mihalache. Astfel, noul președinte al partidului, poate avea mângâierea că a fost ales cu aprobarea tuturor, și de dincoace și de dincolo de Carpați. La alegerea sa, partidul s'a dovedit unit, gata să-l asculte și să-l urmeze, ceea ce înseamnă că tabăra poate intra în alegeri cu toată puterea de lipsă.

În ziua de Luni, 27 Noembrie, organizația din județul Târnava-Mică a partidului național-tărănesc, a ținut la Blaj o constituire de partid, la care au fost de față foarte numeroși membri din oraș și din județ. Domnul Dr. Ioan Coltor, fost deputat și fost ministru subsecretar de stat, a făcut o dare de seamă asupra situației politice. Apoi s'au statofit candidaturile pentru județul Târnava-Mică. Pe lista candidaților la deputăție, vor fi:

Dr. Ioan Coltor, Dr. Ilarie Holom, fostul prefect, și profesorul Albu dela Dumbrăveni. Al patrulea candidat a urmat să se fixeze din părțile leranului. Pentru senat vor fi Dr. Victor Macaveiu și Dr. Ioan Bianu.

Noul guvern are mult de furcă, încă de pe acum, cu tineretul din „Garda de fier“ a dlui Codreanu dela Iași. Membrii acestei grupări au început propaganda lor cu mare sgomot și valvă. Pleacă prin sat, și prin oraș, organizați în echipe, unde duc afișe, cântă și cam sperie pe Ovrei, cu cari nu se arată prieteni nicidecum.

La Constanța s'a și întâmplat o nenorocire, foarte dureroasă. Un tânăr gardist, studentul Virgil Teodorescu, plecat cu alți tovarăși să lipească afișe pe peretele unei case, a ajuns încumjurat de polițiști. Ce s-o fi întâmplat la această impresurare, ce nu, nu se poate ști. Fapt e, că au răsunat focuri de armă și studentul Teodorescu a rămas mort pe loc. Astfel alegerile viitoare au și fost petluite cu sânge.

Altă întâmplare cu gardiștii a fost în comuna Vad din județul Făgăraș. O ceată de timeri, plecați dela Brașov, având să facă propagandă prin comune, au fost oprți de doi jandarmi. Gardiștii au desarmat pe oamenii forței publice, cari au fugit. Timerii s'au dus la primăria comunei Vad, unde au vrut să intre cu puterea. Împiedecați fiind, au spart uși și ferestre, iar pe primar l-au înțepat rău cu cuțitele.

Adunându-se mai mulți jandarmi dela posturile vecine, gardiștii au fost arestați și duși la Făgăraș.

Încăierări ale gardiștilor cu oamenii poliției se vestesc într'una din părțile Moldovei, dar mai ales dela Iași. Pe la începutul săptămânii, gardiștii strămorți de poliție, s'au închis într'un internat de școală și până când scriem noi aceste șire, stau impresurați de armată.

Precum se vede, pregătirile pentru alegeri prin unele părți ale țării s'au pornit în zodie cam infocată. Va trebui mult sânge

rece și prevedere, ca ele să nu lungească la rele și mai mari.

În străinătate, mai ales în Anglia, trepădușii dela Budapesta pun într'una geteje pe cenușa „revizionismului“, căutând să convingă pe cât mai mulți Englezi, că Ungaria nu poate trăi de dorul granițelor vechi și a vechilor robi, cari au fost Români, Sârbi, Slovaci. Grofii și baronii unguri, încă de dinainte de război au multe „șogorimi“ și cumetrii printre lorzii englezi, iar acum mai ales acestora caută să le îmoaie inimile. Au și reușit în parte, căci de curând mai mulți deputați englezi au arătat în scris, că cer revizuirea contractelor de pace, în favorul Ungariei. Noroc că Anglia oficială nu este de aceeaș părere cu revizionistii. Sir Simon, ministrul de externe al Angliei, întrebând fiind în parlament, dacă are de gând să susțină dorințele de revizuire ale Ungurilor, a răspuns foarte scurt și hotărât: nu.

Tot așa se declară și alți oameni cu scaun la cap, nu numai din Anglia, ci și din alte țări, cari nu doresc să încurce lumea într'un nou război, din pricina oftaturilor nedrepte ale lui Bathlen Pișta, plecat și el cu „turca“ la Londra, pentru revizuire.

Altă nouă politică a străinătății, este căderea fostului guvern francez, care abia a stat la putere 28 de zile. Căderea lui Sarraut s'a întâmplat pe o chestie foarte neînsemnată. Era vorba în parlament, că să se reducă sau nu plățile funcționarilor și delace sumă? Deputații de față în ședință au votat contra guvernului, care în dimineața următoare și-a și dat dimisia. Lucrul acesta nu surprinde pe nimenea, fiindcă Francezii sunt mari meșteri în schimbarea miniștrilor. Nu-i prea lasă să li-se încălzească scaunele de lungă ședere. O parte bună au francezii, că schimbă guvernele, însă nu și parlamentul. Ei fac rar alegeri.

Președintele noului guvern francez este *Chaumont*.

Înșire rozariul, având ochii țintă spre deschizătura din stâncă, unde arătarea cerească, de 6 ori a învrednicit-o să se arete ochilor ei. Lung timp petrecu copila în rugăciune fără să apară Preacurata. „Pentru ce ați dispărut“, — îngână copila, — „și pentru ce m'ați părăsit“? Și eu ochii scâlțați în lacrimi amare, Bernadeta spuse celor de față că: „Viziunea cerească astăzi nu mi-s'a arătat de loc“. Plină de durere, ea se întoarse acasă, unde plângând se ruga. N'a uitat să spună celor de acasă cele ce se întâmplase, și tatăl ei a fost atât de etins de durerea copilei încât îi îngădui să meargă când vrea la stâncă. O bucurie vie și nevinovată strălucă pe fața Bernadetei atunci.

Zvonul că sf. Fecioară nu s'a arătat în ziua aceea la stâncă se răspândi repede în oraș. Comisarul de poliție, aprins de mânie, pentru că i-s'au călcat ordinele, chemă din nou la poliție pe tatăl, mama și copilă, spre a-și da seama despre neascultare. Însă văzând comisarul că nu iasă la cale cu ei, se hotărî să le deie drumul, așteptând să vadă care va fi sfârșitul la toate basmele povestite de copilă.

Suntem în 23 Februarie 1858, ziua ce a urmat după întâmplarea dureroasă pentru Bernadeta. Încă înainte de răsăritul soarelui multime mare înconjură stâncă. Fericita vizionară sosi la vremea obișnuită, își aprinse o luminare și închinându-se își începu rugăciunea rozariului. După o rugă ferbinte și curată, izvorită din inimă smerită și nevinovată,

Bernadeta avu mângâierea să vadă în deschizătura stâncei pe sf. Fecioară.

„Bernadeta!“ — spuse, dumnezeiasca Mamă. „Iată-mă“, fu răspunsul dat de copilă. Și atunci Vergura Mamă continuă, „dacă-mi făgăduiești că nu vei destăinui nimănui, eu îți voi spune un lucru tainic“. Bernadeta grăbită răspunse: „Vă făgăduiesc“. Dialogul ținu astfel mai multă vreme, rămânând totul tainic pentru noi muritorii de rând. Apoi sf. Fecioară adăugă: „Ș'acum, copila mea, du-te, spune preoților, că eu vreau să mi-se ridice o capelă în acest loc“, și după aceste cuvinte se făcu nevăzută. Multimea însă nu vedea, n'auzea nimic, decât pe Bernadeta, căzută în extaz, și ceea ce ea spunea după arătarea cerească.

În drum spre casă copilă se abătu pe la preotul locului, pentru a-i face cunoscut gândul pe care viziunea cerească i-l-a încredințat. După ce ea îi povesti totul, preotul îi taie vorba, zicând: „Știi tu cine e, și cum se cheamă „Doamna“ dela stâncă“? „Nu știu“, îngână copilă. „Dacă nu știi, spune-i să-ți deie probă, ca noi să putem crede în ea. Așa spre pildă, să facă să înflorească trandafirul sălbatec ce tu spui că se află de desupt de deschizătura din stâncă, acum în luna Februarie, dacă ea vrea o capelă“. Și cu asta dădu drumul copilei.

În dimineața zilei următoare, după răsăritul soarelui, Bernadeta sosi la stâncă. Nici de data aceasta n'a lipsit lumea. Unii mânâți de curiozitate să vadă ce se petrece acolo, alții,

fiind convinși că viziunea cerească e sf. Fecioară, veneau deci la stâncă s'o adore prin rugăciuni. Cu rozariul în mână copilă închină înaintea stâncei, începând să se roage. Dozată fața i-s'a luminat și privirea sa era atintită asupra deschizăturii din stâncă. Sfânta Fecioară cobori din înălțimile cerului, pentru a să se arete unei copile nevinovate. Bernadeta ceru Preacuratei să îndeplinească dorința și ruga preotului, căci numai așa ea ar fi putut să fie crezută. Însă Regina cerului surise, fără să vorbească, apoi îi spusese să se roage pentru cei păcătoși, sfârșind prin cuvintele următoare: „*Pocdintă, Pocdintă, Pocdintă*“. Și alte lucruri i-a mai spus sf. Fecioară, însă acelea, zice copilă: „nu pot să le destăinuesc“. Atunci viziunea cerească se reîntoarse în lăcașurile Tatălui.

În fața preotului fericita vizionară istorisi cum s'au petrecut lucrurile la stâncă, fără însă ca preotul să fie nemulțumit pentru că ruga lui n'a fost îngăduită în seamă.

Întoarsă acasă Bernadeta, multă lume venea s'o vadă și să audă din gura sa toate câte s'au întâmplat la stâncă, cu viziunea cerească, care i-se arată zi de zi, neputând nimemi s'o vadă și s'o audă. Aceeș istorioară ea o repeta de nenumărate ori până când scara târziu părinții ei închideau poarta pentru a se odihni. (Va urma).

Cetiți „UNIREA POPORULUI“

Ungurii și Englezii

Ungurii au isbutit să hotărască pe 168 deputați englezi să ceară revizuirea tratatului dela Trianon. Ce au făcut ei, ce să facem noi?

Cetim, cu multă uimire, în gazetele cele mari, că 168 deputați englezi au depus pe biroul (masa) Camerelor Comunelor (așa se numește parlamentul englezesc) o moțiune (propunere), prin care au cerut revizuirea tratatului dela Trianon, adică a păcii încheiate între noi și unguri, la Paris.

Iată ce au fost în stare să facă Ungurii pe 15 ani de continuă luptă pentru revizuirea tratatelor!

E bine însă, și chiar de recomandat, să ne dăm seama, cum și prin ce mijloace au ajuns la acest rezultat frumos pentru ei.

Înainte de toate ei au mulți grofi și baroni cari sunt înrudiți cu lorzii englezi. A doua oră o mică parte dintre Unguri sunt de legea unitară având și ei legături foarte strânse cu Englezii și Americanii dintre cari foarte mulți sunt unitari. O mare parte dintre Unguri sunt apoi reformiști și au avut totdeauna și au și astăzi legături cu Englezii, dovadă că liceul și școala normală din Aiud s'a ridicat pe bani englezești. Dela încheierea păcii și până astăzi ei au făcut mare propagandă pentru aceasta, atât prin ziare cât și prin oameni anume trimiși în Anglia. Încă dela începutul păcii au câștigat de partea lor pe lordul Rothermere, care are o multime de ziare mari și foarte mulți prieteni. Cu un cuvânt, Ungurii și-au pus de țintă revizuirea tratatului dela Trianon, și, prin muncă și jertfe continue, au reușit să câștige de partea lor nu numai o mare parte a poporului american ci, mai nou, chiar o mare parte a deputaților englezi.

Fapt e că dreptatea e de partea noastră. România are aproape 18 milioane de locuitori, dintre cari 75% (adecă aproape $\frac{3}{4}$) sunt Români și numai 8% Unguri. Toate teritoriile din Ardeal sunt locuite aproape în întregime de Români, afară de Săcuime.

Năcazul e însă că noi n'am făcut cecece au făcut Ungurii. Ne-am crezut stăpâni pe aceste plaiuri, și nici prin gând nu ne-a trecut să ne gândim că ni-se vor putea lua (recoadată înapoi). În loc să ne punem pe lucru, asemenea Ungurilor, am început a ne gândi tot mai mult la buzunarele noastre și nu la trebuirile țării. Urmarea este că noi nu-i avem de partea noastră decât sigur pe Francezi, pe când ei pe Germani, Englezi, Americani, și Italiani. Ei au lucrat, noi am odihnit; ei au cheltuit miliarde pentru propagandă externă, noi aproape nimica, cel mult că ne-am căpătuit.

Urmarea? Iată că astăzi se discută serios revizuirea tratatelor. Noi trebuie să facem liniște la noi acasă și să ne vedem de lucru. Să arătăm lumii, prin bărbații noștri de știință, în toate limbile lumii, că avem drept deplin la pământul cucerit, ba că am mai avea chiar de primit, nu numai dela Unguri ci și dela celelalte neamuri cari ne împrejmuesc încă mult pământ locuit de Români. Să cheltuim deci din banii țării cât mai mult pentru aceasta și să ne rugăm lui Dumnezeu ca să ne dea oameni cât mai cinștiți cari să lupte pentru dreptatea noastră.

A fost osândit atentatorul lui Dollfuss. Cetitorii noștri își aduc aminte că, înainte cu două-trei luni, un anumit Dertli a pușcat asupra cancelarului (ministrul președinte) al Austriei Dollfuss, răbindu-l, spre fericire, abia la un braț. Tribunalul l-a osândit la cinci ani muncă silnică.

Binecuvântarea Crucii jubilară din Ghimeșfațet

În ziua de 8 Noembrie a. e., — ziua hrămului bisericii, — s'a îndeplinit cu mare fast binecuvântarea crucii jubilară din Ghimeșfațet, unde păstorește harnicul protopop Victor Gergely.

O columnă din granit, artistic lucrată, de 3 m. înălțime, cu inscripția în aur: „Crucii Tale ne închinăm Hristoase! Anul sfânt 1933”, împodobește de aici înainte satul.

Punctele cele mai de seamă ale serbării au fost:

1. Cuvântarea ocazională a mult apreciatului orator popular, pâr. Vlad din Mercuria Ciuc, care a stors lacrămile ascultătorilor; și

2. 287 sf. mărturisiri și împărtășiri — făcute în onoarea sfintei Cruci — la cari 4 preoți au muncit din greu.

Încheie cu frumosul salut obișnuit al Ghimeșenilor:

„Mărească-se Isus Hristos!”

Unul dintre cei de față

Sfințire de biserică

în Iucul de mijloc, Duminică 12 Noembrie 1933

După terminarea liturghiei în frunte cu cei doi preoți: Moldovan Ioan din Ioc și Ciacoi din Răscruți, cu sufletele pline de credință și în cântece de mărire trec credincioșii sub blânde raze ale soarelui ce azi luminează mai mult ca în celelalte zile din această toamnă. Între credincioșii merg făcând, falcic praporii, iar după ei corul „Agru”-lui, cântând și preamărind pe Dumnezeu.

La sfințire au cântat cantorii ajutați de corul „A. G. R. U.” din aceasta comună. — După terminarea sfințirii, părintele Ciacoi a ținut o frumoasă cuvântare, despre însemnătatea crucii, amintind și despre viale și crâncenele suferințe ale Domnului nostru Isus Hristos pentru noi... În urmă de tot, în ordinea cum au venit, preoții și credincioșii s'au închinat la biserică, unde în cântări au înconjurat biserică. De aici au plecat la bunul și evlaviosul credincios Abrutean Petru I. Ștefan, unde au luat o masă comună... Acest credincios este cel mai mare sprijinitor al bisericii din această comună. Dânsul a cumpărat cele mai de preț lucruri pentru biserică. Tot el a ridicat în onoarea anului sfânt și această cruce măreață în hotarul nostru, care până acum era cu totul lipsit de acest semn. Faptele lui mărețe vor rămânea pururea neșterșă din amintirile noastre.

Iosif Pojar

Misiuni sacre în Eparhia de Nord

În 4—9 Noembrie în parohia Odoreu din jud. Sătmare a ținut misiuni sacre pâr. protopop Ioan Turdeanu din Săsar. S'au mărturisit și cuminecat 429 inși. Poporul întreg din parohie a venit și a ascultat cu mult drag predicile dela aceste misiuni. În această parohie este „Reuniune Mariană, în fruntea căreia stă dna Alexandrina Dr. Pop, soția avocatului Dr. Pop.

În fiecare seară s'a citit sf. Paraclis, la care au participat membrele Reuniunii — la sf. Paraclis au fost predici în onoarea „Maicii sfinte”. — Cu pâr. protopop misionar au celebrat următorii: Victor Anderco, Mihai Doboși și Ioan Cudon.

La finea misiunilor a fost sfințirea crucii comemorative.

Ce este în stare să facă un om mare

Di Musosolini a uscat mlaștinele, a introdus cultura în mare a grâului și a făcut împăcarea cu Papa

Era în Italia un ținut apăsător, unde nu se făcea numai țânțari cari își petreceau de minune prin el, iară pe oameni îi umpleau cu friguri rele numite malaria. Încă înainte de Hristos cu 442 de ani au încercat strămoșii noștri Romani să uște aceste mlaștini și să scape pe bietii oameni de pedeapsa frigurilor dar n'au reușit, pentru că întreg ținutul se afla cu 80 centimetri sub oglinda mării.

Domnul Mussolini, marele bărbat de stat al Italiei, îndată ce a preluat puterea, s'a hotărât să canalizeze și să uște acest ținut, ca să-l facă roditor. Toată lumea l-a râs și și-a bătut joc de el, când și-a anunțat hotărârea aceasta. El însă a zămbit una, a spus, în șoapta sa, „las că voi arăta eu că se poate” și s'a pus pe lucru.

Astăzi o mare parte din mlaștinele pontice sunt canalizate și uscate gata. Pământul lor este arat cu pluguri grozav de mari, și împărțit între plugari. Ba chiar și un oraș a întemeiat acolo Domnul Mussolini, orașul Littoria, urmând să mai întemeieze încă altele două: Sabandia și Pontina.

Își poate oricine închipui, ce pământ este acela, unde de când este lumea n'a fost decât o mlaștină, și ce bucate se vor produce pe el.

În acest ținut Domnul Mussolini va coloniza cu totul 100.000 de oameni, cecece înseamnă marea ușurință la o țară care are 40 milioane locuitori, cu toate că numai cu foarte puțin este mai mare decât România.

Dar Domnul Mussolini a făcut și mai mult. Văzând că Italia nu avea din ce se hrăni însăși, și că cea mai mare parte a grâului trebuia să o importeze, a hotărât că va face așa-numita „bătălie a grâului” și că se va mizui să nu mai importeze nici un fir de grâu. Și cu toate că Italia, are un pământ foarte slab, nici pe departe bun ca al nostru, el atâta i-a capacitate pe Italiani, până ce au ajuns să producă ei înșiși grâul de lipsă pentru hrana populației. Pe când înainte de războiu Italia nu producea decât 49 milioane 272 mii de chintale (o chintală = 100 kgr.), în 1933 a avut 81 milioane 3 mii 200 chintale, pe 5 milioane 85 mii 934 hectare (1 hectar = 737 stânjeni).

Iată ce e în stare să facă un singur om cu adevărat mare! Iată, cum a știut să facă pământ bun de cultivat din mlaștini și din stâncii! Așa că Italia de aici înainte va avea bucate de ajuns și nu va trebui să importeze nici un fir de grâu sau alte bucate. Domnul Mussolini însă nu a făcut gură mare, ci a lucrat din greu și a isbutit, cu atât mai ales că este și om credincios, om care a fost în stare să facă și împăcarea Italiei cu Papa dela Roma, cecece iarăși părea celor mai mulți ca ceva cu neputință.

Oricare din aceste trei lucruri, făcute de Domnul Mussolini, părea înainte cu câțiva ani cu neputință. Astăzi însă sunt făcute gata, spre mirarea tuturor dușmanilor lui.

Calendare

pentru abonații gazetei noastre

In zilele acestea a ieșit de sub tipar „Calendarul dela Blaj” pe 1934. Este mai bogat și mai frumos ca totdeauna. Cuprinde o mulțime de articole foarte interesante și chipuri de toată frumusețea, din țară și din străinătate.

Abonații gazetei „Unirea Poporului” îi câștigă în cinste. Și iată cum:

1. Restanțierii vechi

adecă cei cari ne datoresc prețul foii pe anii mai vechi decât 1933 (abonamentul pe 1932, 1931, 1930 și așa mai departe), dacă ne trimit deodată, acum, *toată restanța*, socotind câte 150 Lei pe fiecare an de restanță (nu 180 Lei cum era abonamentul atunci) capătă

în cinste un calendar nou

pe care îl trimitem acasă, cu poșta plătită de noi în ziua în care ne sosesc bani, îndată și dăm calendarul la poștă!

Iată un bun prilej ca oamenii să scape mai ieftin și de datoria la foale și să câștige și un calendar pe deasupra, absolut în cinste! Iertăm deci câte 30 de Lei din fiecare an de restanță și dăm și un calendar pe deasupra. Asemenea înlesnire nu face nici o gazetă restanțierilor săi. Inșă vrem să nu mai avem restanțieri și să ușurăm pe oameni, acum, când banii sunt așa de greu de câștigat.

2. Restanțierii pe 1933

adică acei cetitori cari sunt în rând cu plata foii până în 1933, dar încă nu și-au trimis abonamentul pe anul în curs, dacă ne trimit *îndată* cu mandat postal suma de 150 Lei, le ștergem și datoria la foale pe 1933 și trimitem acasă, cu poșta plătită de noi, și

un calendar gratuit

Cei cari au restanță mai puțină decât 150 Lei, adică abonamentul pe 1933, la suma datorită adaugă 10 Lei, trimit îndată suma la foale și capătă calendarul, ca și ceilalți restanțieri. Vrem ca pe Crăciun să nu mai avem restanțieri la foale. Iar dela anul nou încolo, introducem și noi lista neagră a rău plătititorilor.

3. Abonații noi

adică acei cari vreau să se facă de-acum înainte abonați la „Unirea Poporului” și ne trimit acum, îndată, 150 Lei cu mandat postal, ca abonament la foale pe 1934.

pe întreagă luna Decembrie le trimitem foala gratuit și le trimitem și un calendar în cinste!

Și le socotim plătit și abonamentul pe întreg anul 1934! Așadar, iată, cum se poate avea și foale și calendar, cu o singură plată.

Nimenia să nu scape prilejul!

Pentru toți ceilalți doritori calendarul costă 14 Lei bucată, în librărie sau la administrația noastră, iar prin poștă 16 Lei. Calendarele se trimit numai după primirea banilor.

Pe așteptare nu putem trimite calendare!

Redacția și administrația foii
„UNIREA POPORULUI”

Om norocos. În ziua de 22 Noembrie un negustor sărac de cărbuni de piatră din Avignon (Franța) a câștigat lozul cel mare de 5 milioane franci francezi, adică 35 milioane Lei.

Încă un convertit. Convertiți se numesc aceia cari trec dela o credință greșită la cea adevărată. Biserica noastră are, de o vreme încoace, foarte mulți convertiți, mai ales în țările apusene. Astfel aflăm că profesorul olandez Henri Borel, care a scris o foarte frumoasă carte despre sf. soră Tereza de Pruncul Isus din Lisieux, a trecut, pe patul morții, la religia catolică. Trecerea aceasta a făcut mare valvă în Olanda.

Giolgiul în care a fost îngropat Isus se află astăzi în orașul Torino din Italia. La sfârșitul lunii Septembrie acest giolgiu, al cărui proprietar este regele Italiei a fost adus în procesiune, din palatul regal dela Torino la catedrala din Torino. La această procesiune au luat parte 30 de arhiepiscopi și episcopi, sub conducerea cardinalului Fossati, apoi principele moștenitor al Italiei, toate autoritățile militare județene și orașanești. Sfântul giolgiu este păzit zi și noapte de carabinieri (soldați italieni) și este cercetat de mil de credincioși. Despre acest giolgiu cântă biserica noastră la prohodul Domnului.

Limbă prea lungă. Negustorul Wukov din Sofia, capitala Bulgariei, avea limbă prea lungă și din pricina aceasta nu putea nici vorbi nici mânca cum se cade. Arătându-se mai multor doctori, un profesor din Sofia a spus că-i face bucuros o operație, scurtându-i limba. Operația a succes, iară el Wukov acuma mănca, bea și vorbește ca toți oamenii.

Zăpadă și ger la noi în țară. Cea dintâi zăpadă a căzut în noaptea de 19 spre 20 Noembrie la Târgoviște, la Câmpulung (Muscel) și la Focșani. Frigul a fost de 5 grade Celsius.

S'a prăbușit un avion cu 14 pasageri. Cel mai mare, mai sigur și mai frumos avion al Bolșeviciei era „K. 7”, care avea 6 motoare. Înainte cu 8 zile, când fabrica de avioane din Charkov a terminat avionul cel, trei conducători ai Bolșeviciei au trimis telegrame de felicitare acestei fabrici spunând că „K. 7” este cea mai mare mândrie a Rusiei Sovietice. Ei bine, după 8 zile minunatul avion, mănât cu 6 motoare, s'a prăbușit, omorînd sub sfărâmăturile 14 pasageri (călători), pe mecanicul și pe piloți.

Zece vagoane de unt trimite Australia, în fiecare an, în Anglia și celelalte țări europene, prin marile vapoare cari au instalații anume berlute cu gheață, pentru acest scop.

S'a spânzurat fiindcă nu și-a putut plăti impozitul. Comerciantul Ioan Fabian din Reghin a fost impus cu 30 mil. de Lei la an. Zadarnic a protestat, zadarnic s'a rugat să nu-l nefericească; nu l-a ascultat nimenia. Văzând că nu o poate scoate nici cum, și-a luat jos firma, a scris feciorilor și fetelor câte o scrisoare de rămas bun, dându-le îndrumări

cum să plătească impozitul și din ce, apoi și-a trimis servitoarea la o altă prăvălie și, până atunci, s'a spânzurat, în bucătărie. Nefericitul a fost de 83 ani, comerciant cinstit și vestit, dar, dupăcum se vede din fapta lui cea din urmă, fără credință și nădejde în Dumnezeu.

O vulpe în mijlocul orașului Blaj. Vineri în 24 Noembrie dimineața, pe la orele 6 și jum. pe când plecau preoții la sf. liturghie, o vulpe se plimba prin parcul orașului Blaj. Niște elevi, cari au văzut-o, au alergat s'o prindă. Au strămorit-o pe după catedrală, dar vulpea a ieșit printre gratii și s'a cam dus. Interesant e că înainte cu doi ani tot o vulpe, venind din oraș, a fost tăiată de un tren, în fața Școlii Comerciale Superioare de băieți.

Copii plorți în flăcări. O familie engleză avea un cinematograf mic pentru copii. Filmele erau așezate într-o ladă lângă aparat. Copiii se jucau cu o lumină, pe care scăpându-o s'a aprins un film și a făcut explozie. Zece copii au murit în flăcări, iară 5 au căpătat arsuri grave.

A murit inginerul Westinghouse. Știi cine este acest inginer? Acela care a inventat frâna cu aer comprimat (apăsă cu putere ca să se micescă) a trenurilor. Mulțumită lui mecanicul locomotivelor noastre poate frâna trenul deodată, cu o singură apăsătură a mânei. Numai trenurile de marfă au frâne de mână, pe cari le strâng frânarii. Inginerul Westinghouse era de 80 ani.

Se dărâmă casa lui Napoleon. Marele împărat Napoleon a fost, dupăce a mâncat bătăle dela Ruși, exilat sen surghiunit pe insula sf. Elena, o insulă mică, cu un vechiu castel, unde nu locuia decât el și cei doi-trei servitori ai săi. Acest castel a început a se dărâpana de așa încât era gata să se dărâme. Guvernul englez, văzând aceasta, a trimis un vapor cu cărămida, varul și lemnăria de lipsă, pentru a se face reparaturi. Insula sf. Elena este adecă a Angliei.

S'a scufundat un vapor german. În largul Mării Nordului s'a scufundat un vapor german. Dintre cei 11 oameni cari au fost pe vapor numai unul a putut scăpa cu viață, toți ceilalți s'au înecat.

O căruță cade cu cal cu tot în Dunăre. Locuitorul Ghiță Ioan Manofu din comuna Izvoarele, volind să treacă Dunărea la Ostrova Mare de lângă Turnu Severin, și-a trecut căruța cu cal cu tot pe podul plutitor, ca să ajungă în comuna Gogoșu. Podul neavând gardină, roatele dinapoi ale căruței au scăpat de pe pod, așa că întreagă căruța a căzut în apă trăgând după ea și calii. Curentul apei fiind puternic și adâncimea mare, atât căruța cât și calii s'au dus la fund. Oamenii cari erau pe pod, încrămeniți de spaimă, n'au putut da nici un ajutor.

Vinuri pentru America. De când Americanii au voie să bea, cârciumarii americani cumpără din greu vinuri europene și le transportă în America. Astfel de curând un vapor a dus 2000 tone de licheruri (vinarsuri dulci) franceze, două mil de lăzi de licheruri spaniole și 600 de butoaie de vin, 10 mil de lăzi de vin Xeres (Spania de Sud) și mai multe lăzi de vinuri de Porto (Portugalia). Valoarea beuturilor transportate este de 50 milioane dolari, adică de 5 miliarde Lei, ceea ce face că cheltuielile statului nostru pe patru luni.

Cerșitoria a ajuns să fie o meserie

Și în orașul nostru și alurea, pretutindeni, se întâmplă foarte des că îți intră în casă câte doi, unșori și trei oameni străini, întregi și sănătoși, cari, punându-ți sub nas o carte mare, roasă, poftesc să le dai „milă” ba pentru câte-o biserică nouă, ba cine știe pentru ce școală, sau alte asemenea. Cei mai numeroși sunt însă „cerșitorii” voievozi și roși la chip din comuna *Bulzești*, județul Hunedoara de pe muntele Găina, cari sunt totdeauna „mănași de ape”, arși de foc, ori bătuți de piatră. Te și miri, că nu este în toată țara comună, care să sufere atâtea bătăi dela Dumnezeu ca *Bulzeștii*. Ba să nu greșim, în anii din urmă s'au mai învățat și alții cu asemenea meserie și numărul adunătorilor de milă sporește.

La astfel de colindători, dai cât poți, că ești om și te mai gândești și la suflet. Însă dela o vreme te și sature și strângi bătările pungii, că în vremile de astăzi rău li merge și ei biata.

Dar se întâmplă că „milogii”, dacă nu le dai nimic se uită urât și te mai și ceră cu vorba, că așa și pe dincolo, că n'ai inimă.

În legătură cu ceia de mai sus, iată ce s'a petrecut de curând, cu niște adunători de milă chiar din *Bulzeștii* cei vestiți: La Curtea de Apel din Cluj s'a dezbătut zilele trecute

cauza lui Ioan Aslău, cantorul din Bulzești,

care fusese condamnat de către tribunalul din Deva la 8 luni închisoare pentru falsificare de act public.

Cauza ce era?

Trei oameni din *Bulzești* s'au dus înainte cu vre-unu la primăria comunală, cerând să li-se elibereze „dreptăți de cerșit”. Dar au fost refuzați, sub cuvânt că ei n'au lipsă să cerșească. Pot trăi și fără mila altora.

În urma acestui refuz, cei trei săteni s'au dus la cantorul știutor de carte și l-au convins, cu câte 500 lei fiecare, să le facă dănsul hârtiile de lipsă. Ce-a făcut Aslău, cum a dres-o, peste câteva zile milogii aveau dreptățile, tatărute în regită cu pecetea satului și cu ștampiluri oficiale.

Fericiții Bulzeșteni au și plecat „pe țară”

Și după câteva luni de colindătură, s'au întors în sat cu suma de 20.000 lei. Vastea unui asemenea câștig mare s'a răspândit repede în comună și mulți îi pizmuiau pentru așa noroc.

Ajungând vestea și la urechile primăriei acolo și-au adus aminte, că ei la cei trei oameni cu norocul nu le eliberaseră hârtii. Întrebarea era, de unde le avuseră?

Pornindu-se cercetări în toată regula, ghișul s'a strâns curând în jurul cantorului Aslău, care falsificase semnăturile primăriei și, nu se știe prin ce împrejurare, a făcut rost și de pecetea satului. Firește, cantorul Aslău a fost dat în judecată pentru fals în acte publice și condamnat.

La Curtea de Apel din Cluj sentința a fost întărită,

însă cu reducerea pedepsei de 8 la 6 luni închisoare.

Cu această cauza s'a și închis, însă scurta o trage nu numai cantorul Aslău ci și ceilalți oameni din *Bulzești* cari vor mai încerca să adune milă prin țară, în viitor. Cine li va mai crede ușor, că de fapt sunt mănași de ape, arși de foc sau bătuți de piatră? Și poate vor mai suferi din pricina asta și alții, cari au învățat „meseria”.

Plantele se obicinuesc cu vremea și cu locul unde trăiesc

Încă din vremurile cele mai vechi, oamenii s'au mutat dintr'un loc într'altul, numai ca să poată trăi mai ușor. Ori în ce parte au mers, au dus cu ei și plantele de cari aveau trebuință. În locul cel nou, plantele, pentruca să poată trăi și să poată fi folositoare, au trebuit să se obicinuiască atât cu vremea cât și cu pământul. Unele s'au obicinuit mai repede, altele mai anevoie, dar totuș au ajuns să nu le mai stânjenească nimic și să trăiască ca și în țara lor de baștină.

Dintre toate plantele, celea cari au ceapă ori tuberculi se obicinuesc mai repede cu locul cel nou. Dacă cepele ori tuberculi acestora se acopere, să nu înghețe peste iarnă, așa se obicinuesc cu vremea, încât pot ierna afară, fără să mai sufere din cauza frigului. Și multe dintre ele se silesc chiar să rodească mai de grabă, ca să nu le mai apuce înghețul. Așa de pildă, cartoful rodește tot mai repede. Sunt soiuri de cartofi, cari rodesc în vreme de 8—9 săptămâni, pe când înainte de aceasta cu 50—60 de ani și pe la sfârșitul lunii Octomvrie erau verzi.

Ca și cartofii sunt Gheorghinele, Crienii, Tulipanii și Iacintii.

Gheorghinele sunt aduse din Mexico. Alexandru Humboldt le-a trimis mai întâi la Madrid, înainte de aceasta cu 143 de ani. Azi se găsesc prin toate grădinile și cresc și se fac frumoase, parcă ar fi în patria lor.

Tulipanii au fost aduși din Asia de miazăzi și din părțile de miazănoapte ale Africei. Mai întâi au fost aduși la Constantinopol, iar de aici în 1559, Conrad Gesner i-a dus la Augsburg, de unde s'au împrăștiat în întreagă Europa.

Tot asemenea Orinii și Iacintii au venit la noi de prin Japonia și Caucazia.

Plantele ce ne dau hrană, cum sunt Porumbul, Grăul, Secara, Orzul și Ovăsul încă sunt străine. Au ajuns la noi însă pe încetul, trecând dela vremuri mai călduroase la vremuri tot mai răcoroase, așa că azi, fără nici o pricină rodesc bine peste tot locul.

Porumbul e adus din America de miazăzi. Aici rodește în vreme de 9—10 luni. La noi însă așa s'a obicinuit cu vremurile, încât dă rod chiar și după 3—4 luni dela semănare.

Porumbul se găsește azi în întreagă Europa, în Asia, Africa și America, în multe părți fiind singura plantă dătătoare de hrană.

Cultivarea grăului e cunoscută încă din vremurile celea mai vechi. Chinezii au cultivat grâu încă înainte de Domnul Hristos cu 2822 de ani. Patria grăului e Asia de mijloc. De aici a fost împrăștiat în toate părțile.

Secara e de pe lângă lacul Caspic.

Grecii și Romanii n'au cunoscut-o. Pe la noi a fost adusă de Slavi.

Orzul crește bine și la saunte. În Munții Himalaia se găsește până la înălțime de 4000—4500 metri. A fost adus din Asia. În America și în Rusia crește și sălbatic.

Ovăsul încă e din Asia. Azi crește în toată Europa și îi place și în ținuturi mai înalte și mai răcoroase.

Mai greu se obicinuesc cu vremurile și cu locurile nou, pomii. De aceea multă vreme trebuie să treacă până când pomii se pot împământeni în câte un ținut.

Piersecul, Mărul, Părul, Vișinul și Cireșul aduși de mult de prin Asia, azi cresc bine și la noi și rodesc cu îmbelșugare.

Asemenea și Vița de vie care e tot din Asia. Chinezii au cunoscut-o încă cu 2000 ani înainte de Domnul Hristos. În Europa a fost cunoscută mai întâi în Grecia. De aici a trecut și în celelalte țări, în cari se cultivă în măsură destul de mare.

Ori ce plantă, dusă dintr'un loc într'altul, se obicinuesc ușor cu locul și cu vremea, mai ales dacă are noroc să fie dearândul mai multe veri secetoase și calde, iar iernile domoale. În această vreme așa se obicinuesc, încât e în stare să sufere și iernile cele mai aspre.

Ion Popu-Câmpeanu

Stațiunea de decuscutare din Blaj

Prin stațiune de decuscutare înțelegem localitatea unde sunt instalate mașinile necesare curățirii trifoiului și a lucerneli. În Blaj se găsește în gara veche, numită Câmpul Libertății. Cuvântul de decuscutare provine dela cuvântul cuscută (râie, mătasă, tortofel) care este o plantă parazită, producând pagube imense culturilor de trifoi și de lucernă. Cuscuta care atacă trifoiul și lucerna este de două feluri: mare și mică.

Cum se face curățirea semințelor de trifoi și lucernă?

Semințele de trifoi sau de lucernă, prima dată sunt cât se poate de bine amestecate pentruca să devină uniforme, adică peste tot la fel de curate sau de murdare. Semințele astfel amestecate, se introduc într'o mașină care e provăzută cu mai multe site, cu deschizăturile diferite și cu vânturătoare puternice. Din mașina aceasta semințele de trifoi sau de lucernă ies curățite de praf, de pleavă, de semințele mai mari și mai mici, de buruieni și de cuscută mică. Cuscuta mică, fiind cu mult mai mică decât semințele de trifoi sau de lucernă, se poate cu ușurință separa cu ajutorul sitelor.

Semințele de trifoi sau de lucernă, curățite cu ajutorul mașinei mai sus descrise, sunt pline cu cuscută mare, limba oil și semințe sparte. Cu ajutorul sitelor și vânturătoarelor nu s'au putut separa aceste semințe, deoarece au formă și greutate aproape la fel cu ale trifoiului și lucerneli. Semințele acestea sunt trecute într'un butoi care se învârtă în jurul unei axe de 36 ori în timp de un minut. În butoiul acesta semințele se amestecă cu praf de fier și cu puțină apă, timp de 10 minute. Semințele de trifoi și de lucernă au coaja netedă și lucie, din care cauză praful de fier nu se lipește de ele, în schimb semințele de cuscută au coaja grăunțoasă (ridicături și adâncituri), unde intră și se păstrează praful de fier cu multă ușurință. Semințele astfel amestecate, sunt trecute într'o mașină numită electro-magnetică. Magnetii acestei mașine

atrage toate semințele încărcate cu praf de fier și lasă să treacă pe cele lipsite. În felul acesta semințele de cuscută sunt separate de trifoiu sau de lucernă.

Datorită acestor mașini perfecționate, semințele de trifoiu și de lucernă se curăță foarte bine; având o puritate de 99 %—100 % și fiind complet lipsite de cuscută.

În jurul acestei stațiuni de decuscutare din Blaj, care este proprietatea Camerei Agricole a județului Târnava Mică, s'au grupat trei camere agricole și mai mulți agricultori, formând cooperativa agricolă „Câmpul Libertății”.

Cooperativa cumpără orice cantitate de semințe de trifoiu și lucernă. Cumpărarea se face după frumusețea și curățenia semințelor. Astfel semințele care au puritatea de 95 %, adică în 100 de kg. de trifoiu sau de lucernă, numai 5 kg. sunt murdării, atunci se plătește un kg. cu 43,50 lei. În timp ce dacă n'are decât 75 % puritate, adică în 100 kg. 35 kg. sunt murdării, se plătește cu 33 lei kg. Cooperativa cumpără și semințele de trifoiu și de lucernă curățite și plombate, cu prețul de 52 lei kg.

La stațiunea de decuscutare se pot aduce spre curățire orice cantități de trifoiu și de lucernă. Pentru curățirea unui kg. se plătește 3 lei. Membrii cooperativei, având o reducere de 30 %, plătesc 2,10 lei pentru 1 kg. Taxele acestea sunt stabilite pentru semințele care n'au impurități peste 15 %. Pentru semințele cu impurități peste 15 % taxa se măjorează cu 2 % de fiecare procent de impurități în plus. Taxele de curățire se pot plăti și prin semințe (vamă).

Stațiunea de decuscutare și Cooperativa Agricolă din Blaj, sunt niște adevărate binefaceri pentru plugăria noastră, deoarece i-a scăpat din ghiarele intermediarilor (speculanților), cari până n'au existat aceste instituțiuni își băteau joc de produsele țărănilor noștri, cumpărându-le cu preț de bajocură. De când s'au înființat aceste instituțiuni, prețul trifoiului și al lucernei s'a mărit cu 50—100 %, încât inițiatorii înființării acestor instituțiuni pot fi mândri și cu conștiința împăcată că și-au făcut datoria față de plugăria acestei țări. Ar fi bine ca să se înființeze cât mai multe instituții de felul acesta, în toate părțile țării și nu numai pentru trifoiu și lucernă ci pentru toate produsele agricole, deoarece numai în felul acesta, munca plugarilor noștri va fi răsplătită și economia noastră națională va înflori.

Prof. Victor Oros

Ouatul găinilor iarna

Iarna, din cauza frigului, găinile ouă mai puțin ca și vara. Ouatul găinilor trebuie sporit și iarna. Aceasta se poate face ținând găinile într'un coteț calduros, prin care să nu sufle vântul. Cele mai bune cotețe pentru găini sunt cele din pământ bătut, cărămidă sau din scânduri. Mărimea cotețului se socotește totdeauna după numărul găinilor.

Pentru ca găinile să facă cât mai multe ouă, în timpul zilei ele nu trebuie să doarmă, ci trebuie să alerge și să mănânce. Dacă cotețul e mic și întunecos, atunci în timpul iernii, când e zăpadă și frig, găinele stau mai mult în coteț și dorm prin colțuri. Din contră, dacă cotețul e mare, luminos și calduros, găinele aleargă, mănâncă și ouă. Pentru ca o găină să facă ouă multe, nu trebuie să doarmă mai mult de 10 ceasuri într'o zi și o noapte.

Ouatul găinilor e înrăurit și de hrana bună. Pentru a oua bine, găinile trebuie să mănânce nu numai grăunțe ci și carne. Vara găiesc carne mâncând viermi, gănganii și feliurite rămășițe de animale: sânge, bojoci și altele. Iarna în loc de carne, e bine să se dea ca beutură lapte amestecat cu apă, sau cu zărul ce rămâne dela prepararea brânzei sau a untului. Carnea găinilor, cari se hrănesc în feliul acesta are un gust foarte bun.

Diul Gheorghe Morea. Publicația D-Tale costează publicat odată 90 Lei, a doua și a treia oră câte 72 Lei, total 234 Lei. Vă rugăm să ne trimiteți numai decât banii aceștia, întrucât dorim să mai publicăm acest anunț.

Am primit câte 75 Lei dela următorii: Dr. Paul Luran, Ana Bărsan.

Câte 100: Greab Iosif, Vlad Gregore, Aron Stâncel.

Câte 150: Fedoreac Gheorghe, Of. parohial Nădlac, Of. parohial Vălcăul de jos, Ignățiu Sabo, Dr. Emil Elefterescu, Biserica română unită Baia Sprie, Of. parohial Komuli.

Câte 180: Alexandru Gavrișu, Of. parohial Bistrița. Alte sume: Rusu Gheorghe 400, Terdic Alexandru 270, Alexandru Cherecheș 50, Teodor Florea prof. 200, Teologii Români Assisi 800, Parohia gr. cat. Carei 140,

Petru Muntean protopop 800, Șofron Furda 162, Alexandru Furda 162, Virgil Truțaș, preot 200, Ing. Ioan F. Negruț 510, Socol Traian 35, Cupșe Simion 245.

Oltean Alexandru cant Am primit suma de Lei 320 din care 20 sau luat pentru 1 calendar, iar 300 i-am trecut la abonament 1930—135, 1931—165. Ar mai fi de plată 1931—15, 1932—180, 1933—137.50, în total 232.50 bani.

Redactor: IULIU MAIOR.

Curs particular pentru cantori

Toți cantorii cari doresc să învețe cântările bisericești ca la Blaj, sunt rugați a se prezenta în Cluj, la cantorul Bisericii gr.-cat., în Str. Iorga Nr. 6 și 8.

Cursul începe la 1 Ianuarie și va dura 3 luni.

Pentru informații, până la data primirii, a se adresa cu încredere, la **Gheorghe Morea**, cu adresa de mai sus.

Cluj 27 Noembrie 1933.

191 (1-3)

Casă de vânzare

În cartelul Berc, strada principală, constătoare din 2 camere și cămară. Construcție solidă.

Ioan Roșca,
mecanic.

192 (1-1)

A apărut!

A apărut!

Calendarul dela Blaj pe 1934

care cuprinde, pe lângă toate cele ce se cer dela un calendar, și nelipsitul *Indreptar bisericesc* pentru cantori și preoți, cu tipicul tuturor Duminecilor și sărbătorilor de peste an.

Apoi o bogată parte pentru „*învățătură și petrecere*” cu îndemnuri creștinești, sfaturi folositoare la toate trebuințele, apoi povestiri, poezii, glume și numeroase chipuri din țară și din toată lumea

Mai ieftin ca totdeauna!

În acest an, plin de necazuri și de poveri, am ținut seamă de lipsa de bani a cetitorilor și am statorit prețul calendarului popular, ca și în anul trecut. Și omul cel mai necăjit poate rupe dela necazurile sale un preț așa de neînsemnat.

Prețul calendarului popular. Lei 14. — Cu atâta se capătă dela noi, cine îl cumpără la fața locului, în cancelaria noastră. Prin poștă, pentru poștă și împachetare, 2 Lei mai mult. Total 16 Lei.

Prin poștă trimitem numai după primirea sumei de 16 Lei. Acești bani se trimit cu mandat postal la adresa de mai jos. Dacă se cer 10 calendare pe-o singură adresă, posta o plătim noi, în cazul acesta fiecare cumpărător are calendarul cu 14 Lei acasă la dânsul, pe masă! Dacă se cer 20 ex. pe o singură adresă, posta o plătim noi și dăm pe deasupra în cinste 2 ex.

Pe așteptare, nu putem trimite calendare!

Cine dorește să aibă calendar frumos și ieftin, să grăbească și-și comande Calendarul dela Blaj, care-i prietenul cel mai bun al fiecărui creștin.

Prețul calendarului se trimite cu mandat postal la adresa:

„UNIREA POPORULUI” pentru calendar
Blaj, Jud. Târnava-Mică